

ВЕЛИЧКО НЕШКОВ

КАРА ЮМЕР

chitanka.info

Никой не допускаше в Белино, че хитрият контрабандист Кара Юмер един ден ще поеме пътя на измяната. Той сам не усети как се заплете в мрежата на чуждите. Бърз като кошута, пъргав като котка, той се провираше невидим по скритите сенчести пътеки и винаги се изплъзваше от бдителното око на граничарите.

Някога в селото той нямаше врагове, защото беше сиромаш и освен бялата Атидже, дъщерята на моллата, и безумната си смелост нищо не притежаваше. През границата пренасяше зехтин и тънка коприна, която трептеше върху стройната снага на Атидже. Тогава никой не му завиждаше, защото малцина имаха куража да се излагат на опасните рискове, които за Кара Юмер бяха играчка.

Една нощ миналата зима виелицата беше побесняла из планината. Накрая на селото в къщата на Османчето лумна пожар. Пламъците, ядосани от бурята, настървено лизнаха стените и от старата къща след половин час останаха само каменните стени.

Османчето, булката му, двете деца и сляпата майка изгоряха, без да ги усети никой и им се притече на помощ. Само студената нощ и планината бяха свидетели на тежката им участ. На сутринта бурята в планината утихна, студеното слънце заля снежната шир и белиновци изтръпнаха пред тежката и незаслужена съдба на Османчето. На всички беше ясно, че това е работа на Кара Юмер, защото Османчето беше председател на местния отечественофронтовски комитет и пръв обърна гръб на всички верски предрасъдъци. С Кара Юмер бяха отраснали заедно, но когато възмъжаха, пътищата им се разделиха. Като ятак на партизаните Османчето лежа две години в затвора, а през това време жълтиците на Кара Юмер все повече и повече натезаваха.

За никого не беше тайна, че Кара Юмер влизаше дълбоко навътре в страната, приближаваше се до граничните гарнизони, записваше си всички сведения и след това се връщаше отвън границата, предаваше ги срещу пари.

Тази пролет към него се присъединиха двама бивши полицаи и един избягал от затвора крадец. Нападенията им зачестиха, дръзки и смели. Името му всяваше ужас сред населението, граничарите ставаха още по-бдителни и решението им да го заловят жив — още по-твърдо.

Заваля дъжд ден-два-три. Отвлече цяла неделя. По планината се спуснаха сиви мъгли. Из тъмните усои засвириха свирепи ветрове. По цяла нощ секретните постове попиваха като сунгер студения и ситен

дъжд. Очите им се измориха да дебнат в тъмнината, слухът им болезнено се изостри и най-малкият шум ги караше да трепват в тревожно очакване.

И съвсем ненадейно посред бял ден Кара Юмер с бандата си премина границата.

Този ден най-старши в подучастъка беше останал кандидат-подофицерът Димо Халата, стегнат и набит здравеняк, който отдавна мечтаеше за среща с прочутия бандит. И още в първия момент той съобщи на секретите да внимават и докато не им даде знак, никой да не открива огън. Залегнал на хиляда крачки от бялата постройка на подучастъка, той до болка стискаше студения приклад на автомата.

Бандата на Кара Юмер с къси пребежки се смъкна във влажното дърво, което се провираше дълбоко навътре в наша територия.

Сърцето на Димо Халата припряно биеше от радост и гордост, че на него се пада честта да се срещне лице с лице с един заклет враг на народа.

Секретите дебнеха бандата от засада и пълзешком отстъпваха назад, за да влезе Кара Юмер още по-здро в клопката.

Измина повече от час и половина в тежко и мъчително дебнене. Бандата навлезе навътре на повече от километър и нещо. И там, дето дърето правеше остър завой, високо над скалите оставаше изрязано само едно парче мокро сиво небе. Точно тук Димо Халата стегна обръча. Наду гърди и с прегракнал глас извика:

— Хей, стой там! Предай се!

Вместо отговор от дъното на дърето изтреця автомат. Над главата му заканително изсвириха куршумите и окълваха зеления мъх на скалата. Той запълзя напред по лакти. Надигна се на лявата си длан и отново се провикна:

— Предайте се, живи няма да се отървете!

Сега куршумите от дъното на дърето още по-настървено шибаха клоните под очите му. Той стисна зъби до болка, коленичи зад жълтата шума на един лесков клон и забеляза как долу в дърето първият от бандата се надигна и с къса пребежка побягна към другия бряг. Димо се прицели спокойно, натисна спусъка и през дима от цевта видя как зеленият силует падна по очи.

От четирите страни се обадиха автоматите на секретите. Ехото на дърето пое кресливия гърмеж и няколко пъти го повтори. Стъпка по

стъпка отделението на Димо Халата стягаше обръча и от стрелбата дерето оглуша. След половин час Димо надникна над самото дере и за последен път се провикна:

— Хей, предайте се!

Зад скалата плахо се надигна мъж с ръце над главата.

Димо се изправи с пръст на спусъка на автомата, надигнаха се и другите момчета и безшумно се смъкнаха долу. Предпазливо доближиха до бандата, стрелбата на която беше онемяла вече.

Кара Юмер, ранен в рамото, едва крепеше ръце над главата си, до краката му лежеше студеният английски автомат и покосената банда.

В дерето отново легна мъртва тишина, дъждът продължаваше да вали все тъй ситно и упорито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.